

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9CoE/17/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4212220594
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Radošická Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4212220594.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v exekučnej veci oprávneného: Union zdravotná poisťovňa, a. s., so sídlom Bratislava, Karadžičova 10, IČO: 36 284 831, proti povinnému: O. L., nar. XX. XX. XXXX, bytom F., časť L. XXX, o vymoženie 577,67 eura s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Komárno zo dňa 26. februára 2018 č. k. 5Er/1488/2012-16 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie **z r u š u j e**.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie exekúciu zastavil a rozhodol, že oprávnený je povinný nahradiť súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 57 ods. 1 písm. h), § 58 ods. 1, § 203 ods. 2 prvá veta Exekučného poriadku. Uviedol, že oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie zo dňa 19. 09. 2012 doručeným súdnemu exekútorovi dňa 25. 09. 2012 domáhal vykonania exekúcie na vymoženie pohľadávky voči povinnému vo výške 577,67 eura a trov exekúcie na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu, ktorým bol výkaz nedoplatkov č. 1110002334 zo dňa 03. 02. 2011 vydaný Union zdravotnou poisťovňou, a. s. so sídlom v Bratislave. Okresný súd Komárno poverením č. 5401*079469 vedeným pod sp. zn. 5Er/1488/2012 (EX 4464/2012) zo dňa 28. 11. 2012 poveril súdneho exekútora JUDr. Ing. Štefan Hrebík, vykonaním exekúcie v prospech oprávneného. Dňa 11. 01. 2018 doručil súdny exekútor Okresnému súdu Komárno podnet na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku (ďalej len "EP"). Počas exekučného konania bolo u povinného zistené, že nevlastní žiadny hnutel'ný ani nehnuteľný majetok. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol aj bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, pričom o výške náhrady trov konania súd prvej inštancie rozhodne až po právoplatnosti tohto rozhodnutia, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (§ 262 ods. 1 a 2 CSP).

2. Proti tomuto rozhodnutiu podal oprávnený v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Oprávnený mal za to, že u tvrdenej nemajetnosti je treba vychádzať z charakteru nemajetnosti ako stavu prechodného. Zastavenie exekúcie pre nemajetnosť v tomto štádiu konania považoval za predčasné. Bol toho názoru, že pravdepodobne ani súdny exekútor, ani súd nezistili majetkové pomery povinného dôkladne. Súd sa v predmetom uznesení bez ďalšieho odôvodnenia a konštatovania, na základe akých dôkazov predložených súdnym exekútorom dospel k záveru o nemajetnosti povinného, stotožnil s podnetom súdneho exekútora. V tejto súvislosti oprávnený poukázal na skutočnosť, že povinný môže vlastniť hnutel'né veci, ktorých speňažením by mohlo prísť k uspokojeniu pohľadávky oprávneného, pričom túto skutočnosť nie je možné zistiť vykonaním lustrácií. Zároveň podotkol, že v prípade ak by bola predmetná exekúcia zastavená, hrozí, že právo oprávneného na zaplatenie pohľadávky vymáhanej v tomto exekučnom konaní bude premlčaná. Oprávnený si vybral súdneho exekútora, ktorý má sledovať zmenu majetkových pomerov povinného počas celej doby trvania exekúcie, čím preniesol túto povinnosť svojou voľbou na súdneho exekútora. Mimo prebiehajúcej exekúcie oprávnený

nemá inú možnosť zistiť, že povinný nadobudol majetok, z ktorého by bolo možné uspokojiť jeho pohľadávku. Úspešné uplatnenie práva oprávneného na vymoženie dlžnej sumy prípadným novým návrhom je limitované premlčacou dobou v zmysle platných právnych predpisov. Oprávnený podotkol, že pohľadávka predstavuje neuhradené poisťné. Zdravotné poisťenie je povinné a vzťahuje sa na každú fyzickú osobu, ktorá má trvalý pobyt v SR. Vykonávanie verejného zdravotného poisťenia je činnosť vo verejnom záujme, pri ktorej sa hospodári s verejnými prostriedkami. Exekučný súd musí preto postupovať v súlade s príslušnými ustanoveniami Exekučného poriadku a umožniť pokračovanie v exekúcii, ak zistí, že povinný dobrovoľne nespĺnil svoju povinnosť z exekučného titulu, alebo sa nezistí iný dôvod na to, aby sa v exekúcii dočasne alebo trvalo nepokračovalo. Opačným postupom by exekučný súd odoprel základné právo na súdnu ochranu oprávnenej osobe. Na základe uvedeného oprávnený žiadal uznesenie súdu zmeniť tak, že návrh súdneho exekútora na zastavenie exekúcie sa zamieta.

3. K podanému odvolaniu sa vyjadril súdny exekútor, ktorý uviedol, že sa nestotožňuje s právnou argumentáciou oprávneného, najmä však s odopretím práva na súdnu ochranu. Ďalej uviedol, že v predmetnej veci bola vylustrovaná negatívna majetková podstata, ktorá je okrem iného podporená aj výpisom z centrálného registra exekúcií. Z vykonanej lustrácie majetkovej podstaty povinného bolo možné konštatovať jeho nemajetnosť, pričom ďalšie vedenie exekučného konania by bolo zbytočné a v rozpore so zásadou hospodárnosti. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 CoE/52/2013, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4CoE/56/2018 zo dňa 21. 06. 2018. Zároveň poukázal aj na tú skutočnosť, že zákonodarca vo veciach napadnutých od 01. 04. 2017 striktno ohraničil časový úsek (pri právnických osobách 30 mesiacov, resp. fyzických osobách 5 rokov), počas ktorého nebol vylustrovaný majetok u povinných osôb, po uplynutí ktorého súdny exekútor vydá upovedomenie o zastavení exekúcie. Pri použití prípadnej analógie uvedený časový úsek je možné aplikovať aj generálne v skôr začatých exekučných konaniach (do 31. 03. 2017). Rozhodnutie súdu o zastavení exekúcie pre nemajetnosť nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci pre začatie exekučného konania o novom návrhu na vykonanie exekúcie medzi tými istými účastníkmi na podklade toho istého exekučného titulu (IV ÚS 452/2011 zo dňa 20. 10. 2011). Žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané účastníkom v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania v zmysle § 359, § 362 ods. 1 CSP a zistení, že spĺňa náležitosti v zmysle § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania v zmysle § 379, § 380 CSP, viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie v zmysle § 383 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) vec prejednal a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. a) CSP zrušiť.

5. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že exekučné konanie v danej veci začalo dňa 25. septembra 2012, kedy bol súdnemu exekútorovi doručený návrh na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu - výkaz nedoplatkov č. 1110002334 zo dňa 03. februára 2011 vydaný Union zdravotná poisťovňa, a. s., ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 02. júna 2012. Poverením zo dňa 28. novembra 2012 súd prvej inštancie poveril súdneho exekútora JUDr. Ing. Štefan Hrebík, so sídlom Exekútorského úradu Malacky, Dukelských hrdinov 2946/6, vykonaním exekúcie. Dňa 11. januára 2018 doručil súdny exekútor prvoinštančnému súdu podnet na zastavenie exekučného konania z dôvodu nemajetnosti povinného. Následne súd prvej inštancie rozhodol napadnutým uznesením, proti ktorému podal oprávnený v zákonnej lehote odvolanie. Dňa 13. júla 2019 doručil súdny exekútor prvoinštančnému súdu oznámenie oprávneného, ktorý uviedol, že po začatí exekučného konania nastali skutočnosti, ktoré spôsobili zrušenie exekučného titulu. Dňa 11. septembra 2020 bolo prvoinštančnému súdu elektronicky doručené od súdneho exekútora upovedomenie o zastavení starej exekúcie a výzva na úhradu trov starej exekúcie.

6. Podľa § 389 ods. 1 písm. a) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak neboli splnené procesné podmienky.

7. Podľa § 161 ods. 1 CSP, ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“).

8. Podľa § 230 CSP, ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova.

9. Podľa § 233a Exekučného poriadku v platnom znení postup ukončenia exekučných konaní začatých pred 1. aprílom 2017 a vedených podľa predpisov účinných do 31. marca 2017 upravuje osobitný zákon.

10. Podľa § 2 ods. 1 písm. a) zák. č. 233/2019 Z. z. Zákon o ukončení niektorých exekučných konaní (ďalej len „ZoUNEK“) stará exekúcia sa týmto zákonom zastavuje, ak uplynula rozhodná doba a nejde o starú exekúciu podľa odseku 2.

11. Podľa § 3 ods. 1 ZoUNEK rozhodnou dobou je doba piatich rokov. Rozhodná doba plynie odo dňa doručenia prvotného poverenia na vykonanie exekúcie súdному exekútorovi (ďalej len „exekútor“), ak § 4 neustanovuje inak; na zmenu exekútora sa neprihliada.

12. Podľa § 8 ods. 1 ZoUNEK exekučné konanie sa končí právoplatnosťou uznesenia súdu o zamietnutí námietok alebo uznesenia súdu, ktorým sa námietky odmietli. Ak námietky neboli podané, exekučné konanie sa končí dorúčením upovedomenia o zastavení starej exekúcie súdu. Ukončením exekučného konania sa považuje poverenie na vykonanie exekúcie za vrátené.

13. Zrušenie rozhodnutia odvolacím súdom prichádza do úvahy len z taxatívne vymedzených dôvodov. Jedným z týchto dôvodov je aj skutočnosť, že neboli splnené procesné podmienky. Na splnenie procesných podmienok prihliada súd kedykoľvek počas konania. Procesné podmienky sú také vlastnosti súdu a subjektov civilného konania, ktoré musia byť splnené na to, aby sa dosiahol cieľ súdneho konania vyplývajúci zo základných ustanovení Civilného sporového poriadku (napr. nedostatok procesnej subjektivity, prekážka litispendencie...). Na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, prihliadne odvolací súd vtedy, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené.

14. Z citovaného ustanovenia § 161 odsek 1 CSP vyplýva pre súd povinnosť prihliadať kedykoľvek počas konania na to, či sú procesné podmienky splnené. Rovnaká povinnosť je uložená aj odvolaciemu súdu, a to aj vtedy, ak nedostatok procesných podmienok nebol výslovne ako odvolací dôvod uplatnený. Ide zároveň o prípad, keď nie je odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 2). Na zistenie, či sú splnené procesné podmienky, môže dokonca odvolací súd vykonať dôkazy aj bez návrhu sporových strán (§ 384 ods. 4). Ak v odvolacích dôvodoch odvolateľ nebude namietat' nedostatok konkrétnej procesnej podmienky, môže odvolací súd ťažko sám odhaliť napríklad existenciu prekážky litispendencie alebo prekážky rozhodnutej veci. Na druhej strane môže byť nedostatok procesnej podmienky zjavný, takže odvolací súd môže o ňom rozhodnúť aj bez námietky.

15. Zásada „ne bis in idem“, t. j. nie dva krát o tom istom je vyjadrením ústavnoprávneho hľadiska princípu právnej istoty, ktorý je integrálnou súčasťou princípu právneho štátu inštitucionalizovanom v čl. 1 ods. 1 Ústavy SR. Explicitným vyjadrením zásady „ne bis in idem“ v civilnom resp. sporovom konaní (CSP) je právny inštitút litispendencie (§ 159 CSP) a inštitút „res iudicata“ (§ 230 CSP). Z povahy exekučného konania je táto zásada aplikovaná do exekučného konania prostredníctvom subsidiárnej aplikácie ustanovení CSP ako generálneho právneho predpisu. Z danej situácie je potom nesporné, že pre dodržanie princípu právneho štátu je dôležité zachovanie aplikácie zásady „ne bis in idem“ aj v rámci exekučného (vykonávacieho) konania, ktorá je vyjadrená z jednej strany v aspekte litispendencie priamo v Exekučnom poriadku v § 50 ods. 2 v platnom znení (resp. § 36 ods. 3 v znení platnom do 31. marca 2017) a z druhej strany v aspekte právoplatne rozhodnutej veci subsidiárne v CSP (§ 230). Existencia prekážky právoplatne rozhodnutej veci tvorí neodstrániteľnú vadu konania, na ktorú je súd povinný prihliadať. Len čo súd zistí existenciu tejto prekážky, vedie to k zastaveniu „ex officio“ konania vo forme uznesenia, proti ktorému je prípustné odvolanie. Z výkladu ust. § 230 CSP vyplýva, že by sa mala prekážka „res iudicata“ vzťahovať len na rozhodnutia, ktorým sa rozhodlo o veci samej. Ak by mal však súd pristúpiť potom k takémuto výkladu, znamenalo by to, že by sa takouto interpretáciou založila prekážka aplikácie tohto inštitútu v rámci exekučného konania, pretože v aspekte výkladu povahy rozhodnutia vo veci samej (in merito) sa aplikačná prax Najvyššieho súdu prikláňa k názoru, že žiadne rozhodnutie vydané v rámci exekučného konania nemôže mať povahu vo veci samej (in merito), pretože sa nerozhoduje o nároku podľa predpisov hmotného práva, ale len o splnení procesných podmienok na začatie resp. vedenie núteného výkonu rozhodnutia (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Oboer/22/2018 z 15. októbra 2018, uznesenie sp. zn. 3Oboer/25/2017 zo 14. februára 2018). Ak by teda súd pristúpil k doslovnému výkladu ustanovenia § 230 CSP založil by tak nežiaduci stav, v ktorom by sa vylúčila všeobecná aplikácia zásady „ne bis in idem“ v aspekte prekážky „res iudicata“ v rámci

exekučného konania, čím by v konečnom dôsledku dochádzalo k porušovaniu princípu právnej istoty a k oslabovaniu princípu právneho štátu.

16. Konanie o nútenom výkone rozhodnutia podľa Exekučného poriadku sa interne diferencuje na dve časti, a to exekučné konanie; ktoré podľa platnej právnej úpravy začína dňom, v ktorom bol návrh na vykonanie exekúcie doručený súdu (podľa právnej úpravy Exekučného poriadku účinného do 31. marca 2017 dňom, v ktorom bol exekútorovi doručený návrh na vykonanie exekúcie) a samotná exekúcia; ktorá začína podľa platnej úpravy dňom doručenia poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi (obdobne platilo aj podľa staršej právnej úpravy Exekučného poriadku účinného do 31. marca 2017). Celý proces núteného výkonu rozhodnutia podľa Exekučného poriadku sa teda vnútorne člení na dve relatívne samostatné konania, ktorých procesný stav zákonom predikovaným spôsobom zakladá ich korelatívnosť.

17. Zastavenie starých exekúcií podľa ustanovení ZoUNEK (§ 2 ods. 1) sa dotýka dvoch veľkých skupín starých exekúcií. Prvá skupina sú staré exekúcie, ktoré sa zastavujú priamo nadobudnutím účinnosti ZoUNEK, t. j. dňa 1. januára 2020. Druhá skupina starých exekúcií sa zastavuje zo zákona, ak po účinnosti ZoUNEK nastanú podmienky uvedené v § 2 ods. 1 ZoUNEK. V prípade prvej skupiny ide o najstaršie exekúcie, ktoré trvajú (§ 3) k nadobudnutiu účinnosti ZoUNEK viac ako päť rokov (t. j. ku dňu nadobudnutia účinnosti ZoUNEK, teda k 1. januáru 2020 uplynula rozhodná doba piatich rokov plynúca odo dňa doručenia prvotného poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi a v posledných 18 mesiacoch - v období od 1. júna 2018 do 31. decembra 2019 - nebol dosiahnutý výťažok spolu aspoň vo výške 15,- eur), ak nejde o výnimky zo zastavenia starých exekúcií (t. j. nejde o absolútnu výnimku podľa § 2 ods. 2 predmetného zákona alebo o relatívnu výnimku, v ktorej sa rozhodná doba piatich rokov predlžuje o 12 mesiacov podľa § 4 predmetného zákona).

18. V prípade kumulácie dôvodov pre zastavenie starej exekúcie podľa ZoUNEK a Exekučného poriadku je potrebné skúmať okamih, kedy nastala okolnosť odôvodňujúca zastavenie starej exekúcie. Po nadobudnutí účinnosti ZoUNEK je teda nutné v každom exekučnom prípade skúmať, či nedošlo k zastaveniu starej exekúcie „ex lege“ na základe ustanovení ZoUNEK, pretože tento zákon je vo vzťahu k Exekučnému poriadku zákonom „lex specialis“, ak nejde o prípad, kedy je povinným podaný návrh na zastavenie exekúcie.

19. Účinky zastavenia exekúcie v zmysle Exekučného poriadku v príslušnom znení (§ 57) nastávajú až právoplatnosťou uznesenia príslušného exekučného súdu, a teda súdne rozhodnutie o zastavení exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku má vo vzťahu k zastaveniu exekúcie konštitutívny charakter. Na druhej strane v intenciách ZoUNEK je konštituovaný zákonný dôvod zastavenia exekúcie priamo zo zákona, a teda k časovému momentu zastavenia exekúcie dochádza naplnením niektorého z dôvodov enumerovaných v predmetnom zákone bez ďalšej potreby duplicitného potvrdenia príslušným súdom. Ak teda aj došlo k naplneniu niektorého z dôvodov na zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku v príslušnom znení, avšak príslušný súd ku dňu, v ktorom došlo k zastaveniu exekúcie „ex lege“ v intenciách ZoUNEK právoplatne nerozhodol o zastavení exekúcie podľa Exekučného poriadku, dňom zastavenia exekúcie zo zákona, o tejto otázke už nie je oprávnený ďalej rozhodovať, a to z dôvodu prekážky „res iudicata“ za subsidiárnej aplikácii § 230 CSP.

20. Odvolací súd v danej veci skúmal, či neprišlo ku kumulácii dôvodov na zastavenie starej exekúcie podľa § 2 ods. 1 ZoUNEK a Exekučného poriadku. V predmetnom prípade zistil, že v danej veci rozhodná doba relevantná pre zastavenie starej exekúcie začala plynúť 12. februára 2013, t. j. dňom doručenia poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi. K uplynutiu 5-ročnej rozhodnej doby rozhodujúcej pre zastavenie starej exekúcie „ex lege“ prišlo 12. februára 2018 (5 rokov od doručenia poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi).

21. Vzhľadom na existenciu dvoch dôvodov na zastavenie exekúcie, a to podľa Exekučného poriadku a podľa ZoUNEK, odvolací súd skúmal, ktorý z uvedených dôvodov nastal ako prvý. Odvolací súd zistil, že k dôvodu na zastavenie exekúcie podľa Exekučného poriadku malo prísť z dôvodu nemajetnosti povinného (na základe podnetu súdneho exekútora zo dňa 11. januára 2018), na základe čoho súd prvej inštancie rozhodol napadnutým uznesením zo dňa 26. februára 2018 o zastavení exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku. K dôvodu zastavenia exekúcie podľa ZoUNEK došlo na základe uplynutia rozhodnej doby účinnosťou ZoUNEK dňa 1. januára 2020, pretože uvedenú vec zároveň

nemožno podradiť pod negatívnu enumeráciu prípadov uvedených v § 2 ods. 2 ZoUNEK, ktorá precizuje prípady, kedy sa stará exekúcia nezastavuje a zároveň nedošlo ani k naplneniu relatívnej výnimky v zmysle § 4 ZoUNEK.

22. Relatívna výnimka podľa § 4 ods. 2 písm. b) ZoUNEK sa nevzťahuje na všetky situácie, kedy súd posudzuje, či má starú exekúciu zastaviť, keďže takýto výklad by nedával zmysel. Adekvátny výklad je založený na teleologickej redukcii a na systematickom výklade zmyslu tohto ustanovenia. To znamená, že uvedená relatívna výnimka dopadá výlučne na situácie, kedy návrh na zastavenie starej exekúcie podal povinný. Táto relatívna výnimka sa nebude týkať situácií, kedy niekto, kto nie je účastníkom konania, podá podnet na zastavenie exekúcie (napr. súdny exekútor). Inak povedané, stará exekúcia sa na základe zákona zastavuje, ak existuje dôvod pre jej zastavenie (§ 2 ods. 1) a nejde o niektorú z absolútnych alebo relatívnych výnimiek, pričom konanie súdu o „akomkoľvek“ podnete na zastavenie exekúcie nie je relatívnou výnimkou.

23. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že ak súd prvej inštancie ku dňu 1. januára 2020 nerozhodol právoplatne o zastavení exekúcie podľa Exekučného poriadku (§ 57) v príslušnom znení, tak účinnosťou ZoUNEK nastala právna skutočnosť, s ktorou citovaný zákon viaže účinok zastavenia exekúcie „ex lege“, ktorého dôsledkom bolo v predmetnom konaní, že súd prvej inštancie (resp. odvolací súd) od tohto momentu, t. j. od 1. januára 2020, nie je ďalej oprávnený rozhodovať o zastavení exekúcie podľa Exekučného poriadku, a to z dôvodu, že k zastaveniu starej exekúcie došlo priamou aplikáciou zákona, bez možnosti duplicitného deklarovania tejto skutočnosti individuálnym aktom aplikácie práva súdom.

24. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok, v zmysle čoho, ak po vydaní rozhodnutia, ktorým súd prvej inštancie zastavil exekúciu, a ktoré účastník konania napadol opravným prostriedkom (odvolaním), došlo k zastaveniu predmetnej exekúcie „ex lege“ vo fáze odvolacieho konania, došlo tak zároveň k procesnej prekážke, ktorá odvolaciemu súdu bráni ďalej rozhodovať o zastavení predmetnej exekúcie podľa Exekučného poriadku, a to z dôvodu zastavenia exekúcie na základe priamej aplikácie zákona, bez potreby duplicitného deklarovania tejto skutočnosti individuálnym aktom aplikácie práva súdom, t. j. (prekážky „res iudicata“).

25. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd pristúpil k extenzívnemu výkladu § 230 CSP vo vzťahu k exekučnému konaniu, a to v rozsahu jeho aplikácie na zistený skutkový stav, ktorý vychádzal zo skutočnosti, že došlo k zastaveniu exekúcie zo zákona (§ 2 ods. 1 písm. a) ZoUNEK), ako aj k ukončeniu exekučného konania (§ 8 ods. 1 veta druhá ZoUNEK), čo kreovalo stav, v rámci ktorého bolo potrebné, aby odvolací súd rozšíril aplikáciu ustanovenia § 230 CSP aj vo vzťahu k rozhodnutiu vydanom v rámci exekučného konania, ktoré svojou povahou založilo stav, v ktorom súd prvej inštancie (odvolací súd) už nebol oprávnený opätovne rozhodovať o veci, t. j. o zastavení exekúcie, ktorá nastala nezávisle od vôle súdu, t. j. zo zákona.

26. Odvolací súd, sumarizujúc vyššie uvedené, konštatuje, že k samotnému zastaveniu predmetnej exekúcie došlo zo zákona v intenciách ZoUNEK dňa 1. januára 2020 a zároveň došlo doručením upovedomenia o zastavení starej exekúcie a výzvy na úhradu trov starej exekúcie (bez podaných námietok) súdu aj k ukončeniu exekučného konania, kedy od tohto časového bodu bol oprávnený ďalej konať už len súdny exekútor v intenciách § 8 ods. 4 predmetného zákona.

27. Odvolací súd z uvedených dôvodov uznesenie súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. a) CSP zrušil bez potreby vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).